

Arrest

nr. 242 037 van 8 oktober 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 4 juni 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 mei 2020 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 7 september 2015 elk een verzoek om internationale bescherming in. Inzake deze ingediende verzoeken beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: de commissaris-generaal) op 22 december 2017 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 18 oktober 2018 met nummer 211 114 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: de Raad) verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Bij brief van 31 oktober 2018 dienen verzoekers een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 16 november 2018 dienen de minderjarige kinderen van verzoekers elk een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart deze verzoeken op 18 maart 2019 onontvankelijk. Bij arrest van 24 oktober 2019 met nummer 227 976 verwerpt de Raad het tegen deze beslissingen ingestelde beroep.

1.4. De gemachtigde van de bevoegde minister beslist op 21 november 2019 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Bij arrest van 30 april 2020 met nr. 235 724 gaat de Raad evenwel over tot de nietigverklaring van deze beslissingen.

1.5. De gemachtigde van de bevoegde minister verklaart op 22 november 2019 de aanvraag om verblijfsmachtiging van 31 oktober 2018 onontvankelijk. Bij arrest van 30 april 2020 met nr. 235 723 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.6. Op 7 mei 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister opnieuw tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit zijn de bestreden beslissingen, op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

[...]

nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27/12/2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 18/10/2018 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (verder: het EVRM), van de artikelen 1 tot 4, 7, 24 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (verder: het Handvest), van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffend de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen (verder: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7 en 8 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken (verder: het ministerieel besluit van 23 maart 2020), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “het rechtsbeginsel *audi alteram partem*, het hoorrecht, het recht van verdediging, die rechtsbeginselen zijn in het Europese en Belgische rechtsordes”.

Zij verstrekken de volgende toelichting bij het middel:

“• *Aangehaalde rechtsnormen*

Artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest verbieden onmenselijke en vernederende behandeling.

Net zoals artikel 7 van het Handvest beschermt artikel 8 van het EVRM het privéleven en familie- en gezinsleven van eenieder:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “privéleven” werd verijnd door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens :

*“29. The Court does not consider it possible or necessary to attempt an exhaustive definition of the notion of “private life”. However, it would be too restrictive to limit the notion to an “inner circle” in which the individual may live his own personal life as he chooses and to exclude therefrom entirely the outside world not encompassed within that circle. Respect for private life must also comprise to a certain degree the right to establish and develop relationships with other human beings. There appears, furthermore, to be no reason of principle why this understanding of the notion of “private life” should be taken to exclude activities of a professional or business nature since it is, after all, in the course of their working lives that the majority of people have a significant, if not the greatest, opportunity of developing relationships with the outside world. This view is supported by the fact that, as was rightly pointed out by the Commission, it is not always possible to distinguish clearly which of an individual’s activities form part of his professional or business life and which do not. Thus, especially in the case of a person exercising a liberal profession, his work in that context may form part and parcel of his life to such a degree that it becomes impossible to know in what capacity he is acting at a given moment of time. To deny the protection of Article 8 (art. 8) on the ground that the measure complained of related only to professional activities - as the Government suggested should be done in the present case - could moreover lead to an inequality of treatment, in that such protection would remain available to a person whose professional and non-professional activities were so intermingled that there was no means of distinguishing between them. In fact, the Court has not heretofore drawn such distinctions: it concluded that there had been an interference with private life even where telephone tapping covered both business and private calls (see the *Huvig v. France* judgment of 24 April 1990, Series A no. 176-B, p. 41, para. 8, and p. 52, para. 25); and, where a search was directed solely against business activities, it did not rely on that fact as a ground for excluding the applicability of Article 8 (art. 8) under the head of “private life” (see the *Chappell v. the United Kingdom* judgment of 30 March 1989, Series A no. 152-A, pp. 12-13, para. 26, and pp. 21-22, para. 51.)”*

*Artikel 8 EVRM garandeert dus het privéleven in een ruime zin, inbegrip het recht tot een “privé sociale leven”, dwz de mogelijkheid voor eenieder om zijn sociale identiteit te ontplooien. Uit dat oogpunt garandeert dit recht de mogelijkheid om naar andere mensen toe te gaan en met hen nauwe banden te knopen en ontwikkelen (in deze zin, zie *Campagnano v. Italy*, nr 77955/01, §53, EHRM 2006-V; *Bigaera v. Greece*, nr 26713/05, §22, 28 mei 2009; en *Ögpinar v. Turkey*, 19 oktober 2011). Dit recht beschermt de persoonlijke ontplooiing.*

*De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM, 5 februari 2002, *Conka t. België*, § 83) en aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS, 22 december 2010, nr 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (zie RvV, nr 139 759, 26 februari 2015).*

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging

van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Daarnaast dient te worden aangemerkt dat bij de boordeling van de proportionaliteitstoets van artikel 8 EVRM, het belang van het kind een prominente plaats inneemt.

Illustratief daarvan is het arrest *Jeunesse v. the Netherlands* van 3 oktober 2014 (reep nr 12738/10) waar het EHRM de verplichting van de nationale autoriteiten heeft benadrukt om voldoende onderzoek te voeren naar de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van de beslissing, om effectieve bescherming te kunnen bieden en voldoende gewicht te kunnen toekennen aan de belangen van de kinderen:

"106. While the essential object of Article 8 is to protect the individual against arbitrary action by the public authorities, there may in addition be positive obligations inherent in effective 'respect' for family life. However, the boundaries between the State's positive and negative obligations under this provision do not lend themselves to precise definition. The applicable principles are, nonetheless, similar. In both contexts regard must be had to the fair balance that has to be struck between the competing interests of the individual and of the community as a whole; and in both contexts the State enjoys a certain margin of appreciation."

Meer recent heeft het EVRM in zijn rechtspraak de waarde van het hoger belang van het kind bevestigd. Het Hof herhaalt het doorslaggevend belang dat administraties en jurisdicties een nauwkeurige analyse van de gevolgen van hun beslissingen op de betrokken kinderen voeren: *"the domestic courts must place the best interests of the child at the heart of their considerations and attach crucial weight to it (see, mutatis mutandis, Mamici v France, no. 30955/12, §§ 56-57, 14 January 2016)"* (EHRM, EL GHATET t. Zwitserland, 08.11.2016).

In dezelfde arrest heeft het Hof zijn rol als volgt omschreven: *"to ascertain whether the domestic courts secured the guarantees set forth in Article 8 of the Convention, particularly taking into account the child's best interests, which must be sufficiently reflected in the reasoning of the domestic courts"* (Neulinger and Shuruk, cited above, §§ 133, 141; B. v Belgium, no. 4320/11, § 60, 10 July 2012; X. v. Latvia, cited above, §§ 106-107).

Een gedetailleerde motivatie is van doorslaggevend belang om te getuigen dat met alle elementen rekening werd genomen:

"Domestic courts must put forward specific reasons in light of the circumstances of the case, not least to enable the Court to carry out the European supervision entrusted to it (X. v. Latvia, cited above, § 107). Where the reasoning of domestic decisions is insufficient, with any real balancing of the interests in issue being absent, this would be contrary to the requirements of Article 8 of the Convention (ibid.; see also, mutatis mutandis, Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG v. Switzerland, no. 34124/06, § 65, 21 June 2012). In such a scenario, the domestic courts, in the Court's opinion, failed to demonstrate convincingly that the respective interference with a right under the Convention was proportionate to the aim pursued and thus met a "pressing social need" (Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG, cited above, § 65)."

Artikel 24 van het Handvest beschermt de rechten van het kind:

« Artikel 24

Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. »

Artikel 52 van het Handvest:

"1. Beperkingen op de uitoefening van de in dit Handvest erkende rechten en vrijheden moeten bij wet worden gesteld en de wezenlijke inhoud van die rechten en vrijheden eerbiedigen. Met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel kunnen slechts beperkingen worden gesteld, indien zij noodzakelijk zijn en daadwerkelijk beantwoorden aan door de Unie erkende doelstellingen van algemeen belang of aan de eisen van de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

2. De door dit Handvest erkende rechten die voorkomen in bepalingen van de Verdragen, worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen die door deze Verdragen zijn gesteld.

3. Voor zover dit Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten welke zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn

de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt.

4. Voor zover dit Handvest grondrechten erkent zoals die voortvloeien uit de constitutionele tradities die de lidstaten gemeen hebben, moeten die rechten in overeenstemming met die tradities worden uitgelegd.

5. Aan de bepalingen van dit Handvest die beginselen bevatten, kan uitvoering worden gegeven door wetgevings- en uitvoeringshandelingen van de instellingen, organen en instanties van de Unie en door handelingen van de lidstaten wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, bij de uitoefening van hun respectieve bevoegdheden. De rechterlijke bevoegdheid ten aanzien van die bepalingen blijft beperkt tot de uitlegging van genoemde handelingen en de toetsing van de wettigheid ervan.

6. Met de nationale wetgevingen en praktijken moet ten volle rekening worden gehouden, zoals bepaald in dit Handvest.

7. De toelichting, die is opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten, wordt door de rechterlijke instanties van de Unie en van de lidstaten naar behoren in acht genomen. »

Artikel 22bis van de Grondwet:

« Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

Artikelen 7 en 8 van het Ministerieel besluit dd 23.03.2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het Coronavirus COVID-19 te beperken:

“Art. 7. Niet essentiële reizen vanuit België zijn verboden.”

“ Art.8. De personen zijn ertoe gehouden thuis te blijven. Het is verboden om zich op de openbare weg en in openbare plaatsen te bevinden, behalve in geval van noodzakelijkheid.

Worden onder meer beschouwd als noodzakelijk, verplaatsingen zoals:

- om zich te begeven van en naar de plaatsen waarvan de opening is toegelaten op basis van artikel 1;
- om zich te begeven van en naar de plaatsen waarvan de opening is toegelaten op basis van artikel 3;
- om toegang te hebben tot bankautomaten en postkantoren;
- om toegang te hebben tot medische zorgen;
- om tegemoet te komen aan familiale noden, zoals een bezoek brengen aan een partner of kinderen in het kader van co-ouderschap; 7
- om bijstand en zorgen te voorzien voor oudere personen, voor minderjarigen, voor mindervalide personen en voor kwetsbare personen;
- om te zorgen voor dieren;
- om de professionele verplaatsingen uit te voeren, met inbegrip van het woonwerkverkeer;
- om de verplaatsingen in het kader van vrijwilligerswerk binnen een bedrijf van een cruciale sector of een essentiële dienst zoals bedoeld in artikel 3 uit te voeren, met inbegrip van het woon- werkverkeer;
- om activiteiten bedoeld in artikel 5, tweede lid en artikel 5bis uit te oefenen;
- om de verplaatsingen uit te voeren in het kader van artikel 6.”

Artikel 74/13 VW luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/14 Vw:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land [2 een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid]2, of;

4°

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn. »

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : «*veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause* » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; «*[procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision* » (RvS, 31 mei 1979, n° 19.671) ; «*le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce* » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen «*la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinences des motifs* » (RvS, 25 april 2002, n° 105.385). Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: «*que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet* » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook «*en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle.* » (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, het recht van verdediging, het recht om gehoord te worden en het beginsel audi alteram partem, verplichtten de verwerende partij om verzoekende partij, vooraleer de bestreden beslissing te nemen, uitnodigen om haar standpunt en argumenten te laten gelden tegen deze beslissing (RvS n°230293 van 24.02.2015 ; RvS n°230257 van 19.02.2015 ; RvS n°233.257 van 15.12.2015 ; RvS n°233.512 van 19.01.2016 ; RvV n°141 336 van 19.03.2015 ; RvV n°146 513 van 27.05.2015 ; RvV n° 151.399 van 31.08.2015 ; RvV n°151890 van 7.09.2015 ; RvV n° 157.132 van 26.11.2015 ; RvV n° 151.890 van 7.09.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015).

• Onderdelen van het middel

Eerst onderdeel

De bestreden beslissingen schenden de hierboven aangehaalde rechtsnormen, in bijzonderheid het hoorrecht, alleen en samen gelezen met artikel 74/13 Vw, de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, alsook met het absoluut verbod aan onmenselijke en vernederende behandeling (art. 3 EVRM en art. 1 à 4 Handvest) en het fundamenteel recht op privé- en gezinsleven (art. 8 EVRM en art. 7 en 52 Handvest), omdat verzoekende partij niet in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt en argumenten te laten gelden ten aanzien van de bestreden beslissingen vooraleer deze beslissingen

genomen werden, hoewel deze beslissingen negatieve gevolgen voor verzoekers met zich mee brengen, namelijk het feit dat er twee bevelen om het grondgebied te verlaten werden opgelegd hoewel er eerder geen was en dat verzoekers het grondgebied moeten verlaten binnen dertig dagen. Verwerende partij heeft zich niet zorgvuldig geïnformeerd over de situatie van verzoekende partij. Verzoekende partij werd niet uitgenodigd om haar standpunt te uiten, werd niet op de hoogte gesteld van de bestreden beslissingen die genomen zou worden door verwerende partij, en werd dus niet geassisteerd door een raadsman in het kader van de procedure.

Mochten verzoekers effectief gehoord worden hadden zij meerdere elementen naar voor kunnen brengen die de beslissingen zeker hadden kunnen beïnvloeden, onder andere:

- het feit dat de kinderen altijd naar school in het Frans zijn geweest, zodat een overgang naar een Arabisch-taalkundig onderwijs in een Iraaks schoolsysteem een negatieve invloed zal hebben op de ontwikkeling van de kinderen en zal zeker leiden tot het verlies van een schooljaar; de betrokken kinderen hebben nooit Arabisch (lezen en schrijven) geleerd en de alfabet verschilt veel van de Latijnse alfabet; in een arrest van de RvV n° 181 194, dd 24.01.2017, werd beoordeeld dat « De kinderen van verzoekers kennen enkel het Belgisch onderwijs en er werd niet afdoend onderzocht wat een desgevallend zelfs tijdelijke voortzetting van hun scholing in een land dat zij niet kennen, in een geschreven taal die zij niet kennen niet indruist tegen hun belangen, rekening houdend met het gegeven dat de oudste zoon van tweede verzoekende partij geboren is in oktober 2002 en sedert 2004 in België verblijft met de andere kinderen die in België geboren zijn »; Een gebrek aan kennis van hun “moedertaal”, of zelfs slechte kennis ervan, en een gebrek aan kennis van het Arabische alfabet, maakt het moeilijk voor de kinderen om terug te keren naar hun land van herkomst, een land waar ze nauwelijks of nooit (voor [A.]) hebben gewoond; Een terugkeer naar Irak zou hen ervan weerhouden om hun opleiding voort te zetten, gezien hun gebrek aan kennis van de Arabische taal en het alfabet; De Arabische taal is niet alleen een andere mondelinge taal, maar bestaat uit een ander alfabet en een ander schrift, dat ze van begin af aan moeten leren beheersen, omdat ze het Latijnse alfabet altijd hebben geleerd. Dit leren van de Arabische taal en het alfabet kan maanden of zelfs jaren duren en zal betekenen dat ze hun opleiding moeten onderbreken om hun achterstand in te halen; gezien hun lange verblijf in België en hun jarenlange opleiding in België, zou het voor de betrokkenen uiterst moeilijk zijn om in Irak van nul te beginnen en een jaar te verliezen om het Arabisch alfabet te leren; Het is in hun hoger belang om hun opleiding in België zonder onderbreking af te ronden en het voordeel van het lopende of zelfs het volgende jaar niet te verliezen; 10

- het feit dat alle elementen die deel maken uit hun “privéleven” in de zin van artikel 8 van het EVRM moesten worden geanalyseerd in deze procedure; zoals blijkt uit de bovenvermelde Europese rechtspraak, de zorgvuldige analyse dat verwerende partij moet leveren in het licht van artikel 8 EVRM betreft ook het “privéleven” van verzoekende partij, inbegrepen de individuele en sociale ontwikkeling en ontplooiing ; Verzoekers zouden hebben verklaard dat ze hier voor meer dan 3,5 jaar verblijven, dat ze hier wensen te blijven en dat ze zich hebben geïntegreerd in de Belgische gemeenschap die ze steunen (stuk 9) ; dat de kinderen naaischool gaan (supra) en dat ze hier, buiten school, al hun vrienden alsook al hun activiteiten (o.a. stages) en hobby's hebben (stuk 9) ; dat de ouders ook al hun banden met het land hebben ontplooid en hebben hier o.a. taallessen gevolgd en gewerkt (stuk 9);

In de bestreden beslissing wordt geen melding gemaakt van het “privéleven” van verzoekende partij. Wat betreft de nota's “evaluatie artikel 74/13 Vw”, ze maken enkel melding van het “gezinsleven” van de betrokkenen en de onderwijs van de kinderen van het gezin, wat onvoldoende is om een volledig analyse uit te voeren in de zin van artikels 8 EVRM en 74/13 Vw;

- het feit dat de algemene veiligheidssituatie in Irak, Bassora, slecht is en dat de provincie steeds onstabiel is en wordt afgeraden (stukken 5, 6 en 9) ;

- het feit dat de verwijdering van verzoekers naar hun land van herkomst onmogelijk en gevaarlijk is gezien de verspreiding en de evolutie van de COVID-19-pandemie over de hele wereld; dat de Belgische regering preventieve maatregelen heeft bevolen om de verspreiding van de pandemie tegen te gaan vanaf 17-18 maart 2020 (zie supra), maatregelen die het resultaat zijn van een gezondheidssituatie die al enkele maanden bekend is; dat de Belgische regering besliste in het kader van deze crisis om alle niet-essentiële reizen naar het buitenland te verbieden tot en met 7 juni 2020 (stuk 5); dat de Iraakse regering heeft voor het volledige land een volledige afzondering tot ten minste 6 juni 2020 vastgesteld, inbegrepen de sluiting van de luchthaven (stuk 5); dat drastische regels voor afzondering zijn van kracht ter plaatse (ibidem); dat bovendien “In heel Irak is er nog geweld en vinden nog steeds aanslagen plaats” (ibidem) ; dat de coronavirus de sociale en economische situatie in Irak heeft verergerd; de Premier van Irak heeft gezegd dat het gevaar in Irak is nu erger dan degene dat het land heeft gekend door IS (stuk 6).

Aangezien artikel 74/13 Vw zijn deze elementen van groot belang in het kader van het nemen van bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze elementen zijn zeker van aard een invloed te hebben op

het nemen van bevelen om het grondgebied te verlaten. Werden deze elementen in acht genomen dan zou de motivering van de bestreden beslissingen zeker verschillend zijn geweest. Vervolgens moeten de bestreden beslissingen vernietigd worden.

Tweede onderdeel

Verwerende partij maakt een kennelijke appreciatiefout en de bestreden beslissingen zijn onvoldoend gemotiveerd, en schendt de zorgvuldigheidsplicht alsook artikel 74/14 Vw, artikel 3 EVRM en artikels 1 à 4 van de Handvest, aangezien de gezondheidsrisico's van de COVID-19- pandemie niet geanalyseerd werden noch gemotiveerd, en aangezien er geen rekening is gehouden met deze elementen die duidelijk een invloed hebben op de uitvoering van de bestreden beslissingen en de termijnen voor de uitvoering ervan.

Noch in de motivering van de beslissingen, noch in het administratieve dossier betreffende verzoekers wordt melding gemaakt van de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten, van de onmogelijkheid om te reizen en van de risico's die voortvloeien uit de gezondheidssituatie in verband met de verspreiding en de evolutie van het Coronavirus, ook al was die situatie bij de vaststelling van de beslissingen goed bekend van verwerende partij en ook al hebben de bestreden beslissingen aanzienlijke gevolgen voor de verwijdering van verzoekers.

Inderdaad, op 12.03.2020 kondigde de Premier Mevrouw Sophie WILMES de eerste maatregelen aan voor de Belgische bevolking om samen tegen het virus te strijden {supra}. Op 17.03.2020 heeft haar regering de maatregelen officieel versterkt door middel van een persbericht {supra} en kondigde zij met name aan dat alle reizen buiten België nu verboden zijn.

Deze maatregelen - genomen in een internationale inspanning om de verspreiding van het virus tegen te gaan - worden genomen zodat alle nationale actoren samenwerken om de volksgezondheid en de bevolking (Belgische, maar ook mondiale) te redden. Men kent de verwoestingen die COVID- 19 al wereldwijd heeft aangericht (stukken 3 à 6).

De Wereldgezondheidsorganisatie ("WHO") beveelt aan maatregelen te nemen om het risico van export of import van de ziekte te beperken (stuk 7). Verzoekers naar Irak terugsturen zou er dus op neerkomen dat men het risico neemt om personen en het materiaal die verzoekers vergezellen mee binnen het land te nemen, land waar de gezondheidsinfrastructuur al kwetsbaar is.

De tegenpartij zou dus het risico lopen de wereldwijde verspreiding van de epidemie te verergeren en zou niet alleen de gezondheid van verzoeker in gevaar brengen, maar ook die van de bevolking van Irak en van de wereldbevolking waarvan de bescherming vereist dat de verspreiding van het virus onder controle wordt gehouden.

In casu heeft verwerende partij in het kader van haar nota's over de "evaluatie artikel 74/13", die duidelijk werd verstrekt vóór de vaststelling van de betwiste beslissingen, enkel verwezen naar het feit dat er geen medische elementen in het dossier bestaan die een verwijdering in de weg staan. Deze bewering is niet alleen kennelijk onjuist (in het licht van de hierboven uiteengezette informatie die uit algemene en objectieve bronnen komen, en in het licht van het standpunt van de Belgische regering dat op 12 maart 2020 officieel is geworden), maar bevestigt ook de schending, door verwerende partij, van haar motiverings- en zorgvuldigheidsplicht. Er wordt geen rekening gehouden met deze elementen, die duidelijk een invloed hebben op de uitvoering van de bevelen om het grondgebied te verlaten en de termijn waarbinnen deze moeten worden uitgevoerd.

Bijgevolg heeft verwerende partij een kennelijke appreciatiefout gemaakt, haar motiverings- en zorgvuldigheidsplichten geschonden, alsook artikel 3 van het EVRM en artikelen 1 à 4 van het Handvest.

Op grond van het voorgaande zijn de bestreden beslissingen illegaal en moeten vernietigd worden.

Derde onderdeel

De bestreden beslissingen schenden de hierboven aangehaalde rechtsnormen, in bijzonderheid artikels 8 EVRM en 7, 24 en 52 Handvest, artikel 22bis Grondwet, artikel 74/13 VW, artikel 62 VW en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, aangezien verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de privé- en gezinsleven, inbegrepen het hoger belang van de kinderen, en de bestreden beslissingen daaromtrent niet formeel zijn gemotiveerd.

Nochtans moest er rekening daarmee worden gehouden, want de bovenvermelde Europese rechtspraak, artikel 74/13 VW, en de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht van verwerende partij, verplichten haar zo te doen bij het nemen van beslissingen tot verwijdering. Het hoger belang van de minderjarige kinderen heeft voorrang op alle andere overwegingen, in beslissingen die rechtstreekse gevolgen hebben voor de betrokken kinderen.

De Raad heeft ook specifiek de nadruk gelegd in haar arrest nr 235 724 dd 30.04.2020, om te zeggen dat er niet werd “ingegaan op de elementen intake de belangen van de kinderen”. De RvV beoordeelde o.a. dat verzoekers “wegen onder meer op het schoolgaan van de oudste kinderen” (eigen onderstreping).

Duidelijk heeft verwerende partij deze elementen niet geanalyseerd, want de bestreden beslissingen maken er geen enkel melding van, en de nota's over de “evaluatie artikel 74/13 Vw” verwijzen enkel naar het feit dat de kinderen, gezien hun jonge leeftijd, zich kunnen “aanpassen aan een gewijzigde omgeving”. De nota's verwijzen ook naar het onderwijs (schoollopen) van de kinderen om te zeggen dat de onderwijsplicht geen recht geeft tot verblijf in België.

Vervolgens houdt verwerende partij geen rekening met alle andere elementen inzake de belangen van de kinderen (hun vrienden, activiteiten, hobby's in België; het feit dat ze hier geboren (voor [A.]) of opgegroeid zijn voor meer dan 3 jaar nu; dat ze Frans spreken; dat de situatie in Irak, Bassora, onveilig is, nog meer door de coronaviruscrisis, ...). Ze heeft dus een oppervlakte analyse uitgevoerd van het hoger belang van de kinderen.

Wat betreft het onderwijs gevolgd door de kinderen in België moet er nog onderstreept worden dat de kinderen altijd naar school in het Frans zijn geweest, zodat een overgang naar een Arabisch- taalkundig onderwijs in een Iraaks schoolsysteem een negatieve invloed zal hebben op de ontwikkeling van de kinderen en zal zeker leiden tot het verlies van een schooljaar; de betrokken kinderen hebben nooit Arabisch (lezen en schrijven) geleerd en de alfabet verschilt veel van de Latijnse alfabet; in een arrest van de RvV n° 181 194, dd 24.01.2017, werd beoordeeld dat « De kinderen van verzoekers kennen enkel het Belgisch onderwijs en er werd niet afdoend onderzocht wat een desgevallend zelfs tijdelijke voortzetting van hun scholing in een land dat zij niet kennen, in een geschreven taal die zij niet kennen niet indruist tegen hun belangen, rekening houdend met het gegeven dat de oudste zoon van tweede verzoekende partij geboren is in oktober 2002 en sedert 2004 in België verblijft met de andere kinderen die in België geboren zijn ». Een gebrek aan kennis van hun “moedertaal”, of zelfs slechte kennis ervan, en een gebrek aan kennis van het Arabische alfabet, maakt het moeilijk voor de kinderen om terug te keren naar hun land van herkomst, een land waar ze nauwelijks of nooit (voor [A.]) hebben gewoond; Een terugkeer naar Irak zou hen ervan weerhouden om hun opleiding voort te zetten, gezien hun gebrek aan kennis van de Arabische taal en het alfabet; De Arabische taal is niet alleen een andere mondelinge taal, maar bestaat uit een ander alfabet en een ander schrift, dat ze van begin af aan moeten leren beheersen, omdat ze het Latijnse alfabet altijd hebben geleerd.

Dit leren van de Arabische taal en het alfabet kan maanden of zelfs jaren duren en zal betekenen dat ze hun opleiding moeten onderbreken om hun achterstand in te halen; gezien hun lange verblijf in België en hun jarenlange opleiding in België, zou het voor de betrokkenen uiterst moeilijk zijn om in Irak van nul te beginnen en een jaar te verliezen om het Arabisch alfabet te leren.

Het is in hun hoger belang om hun opleiding in België zonder onderbreking af te ronden en het voordeel van het lopende of zelfs het volgende jaar niet te verliezen;

Verwerende partij heeft ook helemaal geen rekening gehouden met de sanitaire crisis (supra) en de invloed ervan op de betrokken kinderen.

Bijgevolg moeten de bestreden beslissingen vernietigd worden.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de bestreden beslissingen worden de determinerende motieven vermeld die tot deze beslissingen hebben geleid. Zo wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52/3, § 1 in samenhang met artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Er wordt verder gemotiveerd dat inzake verzoekers hun verzoeken om internationale bescherming op 27 december 2017 door de commissaris-generaal negatief werd beslist en het door verzoekers tegen deze beslissingen ingestelde beroep door de Raad op 18 oktober 2018 werd verworpen. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoekers in België verblijven zonder dat zij in het bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissingen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissingen vermelden uitdrukkelijk te zijn genomen in uitvoering van 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

Het in de bestreden beslissingen eveneens toegepaste artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet stelt verder als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.”

Het is niet betwist dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen de commissaris-generaal had beslist om verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren en dat dit ook reeds werd bevestigd door de Raad. Verder is het evenmin betwist dat verzoekers niet zijn gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, of om er zich te vestigen, en zij niet beschikken over een geldig paspoort dat is voorzien van een geldig visum.

In deze situatie is verweerder in beginsel verplicht tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (*“dient”, “moet”*), tenzij meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen zouden verzetten. Een onderzoek naar de door verzoekers ingeroepen hogere rechtsnormen

en in het licht van het eveneens geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalde van deze hogere rechtsnormen weerspiegelt, dringt zich op.

2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Verzoekers verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Irak, in het bijzonder in de provincie Basra vanwaar zij afkomstig zijn, die volgens hen slecht is. Deze algemene veiligheidssituatie lag evenwel reeds voor in het kader van de door verzoekers gevoerde procedures voor het verkrijgen van internationale bescherming. Er werd geoordeeld dat de algemene veiligheidssituatie in Irak, in het bijzonder in de provincie Basra, niet van die aard is dat verzoekers in aanmerking komen voor een internationale beschermingsstatus.

De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat zowel de commissaris-generaal als de Raad reeds hebben getoetst of in hoofde van verzoekers, rekening houdende met de algemene veiligheidssituatie in Irak, in het bijzonder in de provincie Basra, een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Er werd geoordeeld dat dit niet het geval is.

Verzoeker voegen bij hun verzoekschrift een reisadvies van 29 oktober 2019 van de Franse overheid. Zij verwijzen ook naar het reisadvies voor Irak zoals vermeld op de website van de FOD Buitenlandse Zaken. Zowel Belgen als Fransen worden afgeraden te reizen naar de provincie Basra in Irak. Deze reisadviezen zijn evenwel specifiek bedoeld voor Belgen dan wel Fransen, en niet voor nationale onderdanen van het betrokken land. Hieruit kan op zich geenszins worden afgeleid dat verzoekers, Iraakse onderdanen die afkomstig zijn uit de provincie Basra, niet kunnen terugreizen naar deze provincie en zich daar – minstens tijdelijk – niet opnieuw kunnen vestigen. Aan de hand van deze vermeldingen in deze reisadviezen of nog het op algemene wijze te stellen dat er in Irak nog steeds geweld en aanslagen plaatsvinden, brengen verzoekers nog geen nieuwe, concrete gegevens naar voor wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Irak die niet reeds voorlagen in het kader van hun procedures voor het verkrijgen van internationale bescherming en die in hun individuele geval een andere beoordeling kunnen rechtvaardigen.

Voor zover verzoekers nog betogen dat het strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM om hen tijdens de huidige coronapandemie bevel te geven om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad verder op het volgende.

Verzoekers maken allereerst niet aannemelijk dat – wat betreft het verbod op niet-essentiële reizen dat in België is ingegaan bij ministerieel besluit van 23 maart 2020 – een terugkeer naar het herkomstland waarvan zij de nationaliteit hebben wordt beschouwd als een niet-essentiële reis en derhalve verboden is.

Verzoekers verwijzen verder naar de website van de FOD Buitenlandse Zaken om te stellen dat de Iraakse regering voor het volledige land een volledige afzondering tot minstens 6 juni 2020 heeft vastgesteld, inbegrepen de sluiting van de luchthaven. Rekening houdende met het gegeven dat zij vanaf de betekening van de bestreden beslissingen dertig dagen kregen om hieraan gevolg te geven, tonen verzoekers met dit betoog nog niet aan dat het bij het nemen van de bestreden beslissingen vaststond dat zij hieraan onmogelijk tijdelijk gevolg zouden kunnen geven. De maatregelen zoals deze wereldwijd worden genomen om de verspreiding van COVID-19 in te perken zijn tijdelijk. Zo leert een actuele consultatie van de betrokken website trouwens dat sinds 1 augustus 2020 alle internationale luchthavens in Irak weer zijn geopend. In deze zin blijkt ook geenszins nog een voldoende actueel belang bij de kritiek van verzoekers dat zij in de onmogelijkheid zouden zijn om terug te reizen naar Irak. Verzoekers hadden en hebben trouwens steeds de mogelijkheid om, bij een eventuele onmogelijkheid om onmiddellijk gevolg te geven aan de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, de verlenging te vragen van de toegekende termijn van vrijwillig vertrek, overeenkomstig artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat de Iraakse autoriteiten tijdelijk het volledige land in afzondering hadden geplaatst en de luchthavens hadden gesloten, toont niet aan dat verzoekers bij een terugkeer naar hun land van herkomst ernstig moeten vrezen voor onmenselijke of vernederende behandelingen.

In zoverre verzoekers erop wijzen dat in Irak “*drastische regels voor afzondering*” van kracht zijn om de verdere verspreiding van COVID-19 tegen te gaan, is dit niet van aard om aan te tonen dat een terugkeer onmogelijk is en evenmin dat zij bij een terugkeer onmenselijke of vernederende behandelingen zouden moeten vrezen. De Raad benadrukt dat het gegeven dat Irak, net als België, is getroffen door COVID-19 en de autoriteiten in dit verband doortastende maatregelen nemen, nog niet maakt dat verzoekers bij een terugkeer van België naar Irak een reëel risico lopen op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. De aangebrachte informatie geeft niet aan dat Irak bijzonder zwaar wordt getroffen noch dat de autoriteiten de situatie niet onder controle hebben. Verzoekers zijn trouwens ook gezonde personen van wie niet blijkt dat zij tot een risicogroep behoren. Zij maken, louter door het feit dat zij vanuit België dienen terug te keren naar hun herkomstland, niet aannemelijk dat zij aldaar riskeren onmenselijke of vernederende behandelingen te ondergaan.

Verzoekers tonen niet concreet aan dat de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst, in het bijzonder in de provincie Basra, door het coronavirus is verslechterd.

Verzoekers betogen ten slotte dat het coronavirus de sociale en economische situatie in Irak heeft verergerd. Hiermee brengen zij nog geen begin van bewijs naar voor dat zij in hun individuele situatie bij een terugkeer naar Irak zouden moeten vrezen voor behandelingen die dermate zwaarwichtig zijn dat deze neerkomen op onmenselijke of vernederende behandelingen. De door verzoekers aangehaalde uitspraak blijkt bij lezing van het artikel trouwens geenszins afkomstig te zijn van de premier van Irak, zodat niet blijkt dat hieraan een bijzonder gewicht moet worden toegekend. Het bijgebrachte artikel getuigt trouwens nog van een grote solidariteit onder de Iraakse bevolking waarbij ook de Iraakse overheid maatregelen neemt om de gevolgen voor de bevolking te verzachten.

Verzoekers tonen niet aan dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissingen hen in een situatie brengt waarin zij een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, of dat enig concreet element in dit verband dat raakt aan hun persoonlijke situatie ten onrechte niet verder is onderzocht of in rekening is gebracht.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.5. Wat de artikelen 1 tot en met 4 van het Handvest betreft, brengen verzoekers hetzelfde betoog naar voor als inzake artikel 3 van het EVRM. De voorgaande bespreking inzake artikel 3 van het EVRM

volstaat om te besluiten dat ook een schending van de aangehaalde bepalingen van het Handvest niet blijkt.

2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissing. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974). Waar verzoekers aldus in de bestreden beslissingen een uitdrukkelijke motivering lijken te verwachten aangaande artikel 8 van het EVRM kunnen zij niet worden gevolgd (zie ook RvS 15 mei 2019, nr. 13.317 (c)).

De Raad wenst allereerst te benadrukken dat de bestreden beslissingen gelden voor alle leden van het gezin en deze geenszins een scheiding van de gezinsleden tot doel of gevolg hebben. Er blijkt niet dat verzoekers als gezin niet zouden kunnen terugkeren naar het herkomstland, en aldaar samen kunnen verblijven. De eenheid van het gezin komt niet in gevaar.

Waar zij aangeven dat het hoger belang van hun minderjarige kinderen er zich tegen zou verzetten dat zij samen met hun ouders moeten terugkeren naar het land van herkomst, stelt de Raad vast dat verzoekers in het kader van hun verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wat de in deze aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden betreft, reeds alle volgens hen relevante omstandigheden hebben kunnen uiteenzetten waarom een terugkeer naar Irak, minstens tijdelijk voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure, volgens hen in strijd zou zijn met het hoger belang van hun minderjarige kinderen. In hun aanvraag stelden verzoekers concreet dat het hoger belang van de kinderen vereist dat zij hun scholing in België kunnen voortzetten, in een omgeving die zij kennen, met de leerkrachten, vrienden en burens die hen steeds hebben omringd. Zij betoogden dat het onttrekken van de kinderen – die een leeftijd hebben waarop zij zich bewust zijn van wat er zich rondom hen afspeelt – aan hun natuurlijke omgeving, en dit om samen met hun ouders de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen, niet in hun hoger belang is, nu dit hen zou terugplaatsen in een onstabiele en onzekere situatie, zowel op familiaal als op sociaal vlak. Verzoekers wezen op dramatische gevolgen voor de kinderen. Zij stelden dat de twee oudste kinderen sinds de komst naar België hier school lopen en hun leerkrachten zich voor hen hebben geëngageerd.

In zijn beslissing tot onontvankelijkheid van 22 november 2019 oordeelde verweerder hieromtrent reeds als volgt:

“Betrokkenen wijzen erop dat het in het belang van de kinderen is om hun opleiding op het Belgische grondgebied voort te kunnen zetten, in een omgeving die ze kennen, omringd door leerkrachten, vrienden en burens met wie ze altijd in contact geweest zijn. Echter, we merken op het recht op onderwijs van de kinderen niet geschonden worden door een terugkeer. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet verkregen kan worden in het land van herkomst. Betrokkenen tonen niet aan dat hun kinderen in het land van herkomst hun opleiding niet kunnen verderzetten, omringd door leerkrachten en door vrienden en burens. Verder merken we op dat de kinderen in kwestie nog zeer jong zijn. We mogen dus aannemen dat zij zich nog vlot kunnen aanpassen aan een andere omgeving. Het oudste kind is zeven jaar, hun dochter is zes jaar en hun jongste zoon is twee jaar. Er is dan ook nog geen sprake van een vergevorderde scholing in het geval van hun kinderen. Integendeel hun oudste kind zit in het tweede leerjaar, hun dochter in het eerste leerjaar en hun jongste zoon heeft de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt. Betrokkenen maken het dan ook niet aannemelijk dat zij in Irak hun pas gestarte scholing niet zouden kunnen verderzetten of dat zij in Irak niet zouden kunnen aansluiten op school. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan (wat gestaafd wordt door het voorleggen van verschillende schoolrapporten van hun kinderen evenals schoolattesten voor de gevolgde schooljaren), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Betrokkenen halen aan dat de gevolgen van een terugkeer dramatisch zouden zijn voor de kinderen en niet in verhouding zouden staan met het door de wetgever nagestreefde doel. Echter, betrokkenen tonen dit niet aan evenmin specificeren zij om welke gevolgen het zou gaan. Het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Betrokkenen maken het niet aannemelijk dat hun kinderen in het land van herkomst niet in een stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader (hun maternale grootouders, maternale tantes en ooms verblijven in Irak) kunnen opgroeien. [...]"

Er moet dus worden aangenomen dat de verschillende elementen inzake het hoger belang van de kinderen, zoals verzoekers dit zelf hadden aangebracht, reeds werden beoordeeld door verweerder, waarbij deze vaststelde dat zij niet concreet aantonen dat het hoger belang van de kinderen er zich daadwerkelijk tegen zou verzetten dat de kinderen met hun ouders terugkeren naar Irak, minstens tijdelijk voor de duur van het doorlopen van de verblijfsaanvraag via de geijkte procedure. De thans betreden bevelen om het grondgebied te verlaten leggen verzoekers ook enkel op om actueel het Schengengrondgebied te verlaten, zonder dat dit hen verhindert op een later tijdstip en voorzien van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten opnieuw naar België te komen. Dit standpunt van het bestuur was verzoekers ook reeds gekend op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen, zodat dit niet diende te worden herhaald in de bestreden beslissingen zelf. De Raad ziet niet in wat het nut hiervan kon zijn.

In zijn arrest van 30 april 2020 met nr. 235 723, waarin het beroep tegen de genomen beslissing tot onontvankelijkheid werd verworpen, stelde de Raad ook reeds vast dat deze beoordeling van het bestuur niet strijdig is met artikel 8 van het EVRM en hiermee het hoger belang van de kinderen niet wordt miskend. De Raad wees er in zijn arrest op dat verzoekers zelf het moment kunnen kiezen waarop zij terugkeren naar hun land van herkomst en dat zij kunnen terugkeren wanneer het schooljaar van de kinderen is beëindigd om dan in het land van herkomst een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Er werd aangestipt dat verzoekers de mogelijkheid hebben om een verlenging te vragen van de termijn om gevolg te geven aan de verwijderingsmaatregelen tot het einde van het schooljaar. Nog werd gesteld dat in het geval dat er vervolgens geen uitkomst is over deze aanvraag bij de aanvang van het nieuwe schooljaar, de kinderen aansluiting kunnen vinden bij het Iraakse onderwijsstelsel, nu verzoekers niets aanbrachten tegen de vaststellingen die het bestuur in dit verband heeft gedaan. Hierbij werd het niet betwist dat de kinderen steeds school volgden in het Frans, maar wees de Raad op de nog jonge leeftijd van de kinderen die maakt dat zij zich nog kunnen aanpassen aan een ander onderwijsstelsel. Ook benadrukte de Raad dat verzoekers nergens in hun aanvraag hadden aangegeven dat hun kinderen in de thuissituatie dan niet zijn opgevoed in het Arabisch, dat zij het Arabische schrift niet onder de knie hebben of dat zij het Arabisch niet of onvoldoende machtig zijn om aansluiting te vinden met het onderwijs in Irak, of nog dat zij niet aangaven dat er op taalvlak enige belemmering bestond voor een terugkeer naar Irak en voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure. Een en ander deed de Raad besluiten dat verzoekers niet aannemelijk maken dat hun kinderen om taal- of culturele redenen in Irak niet zouden kunnen aansluiten op school. Zo stelde de Raad nog: *"De oudste kinderen zijn geboren in Irak en brachten er hun eerste levensjaren door. De kinderen hebben net als hun ouders de Iraakse nationaliteit. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Iraakse taal (in casu het Arabisch) en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat zij nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en dus moeten hebben beseft dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Uit niets blijkt dat de kinderen in de huiselijke sfeer met hun ouders geen Arabisch spreken en niet in deze taal zijn opgevoed. Daarnaast kunnen verzoekers hun kinderen in tussentijd ook steeds bijkomend voorbereiden op een terugkeer, bijvoorbeeld door hen extra ondersteuning te bieden bij hun kennis van het geschreven en gesproken Arabisch."*

Uit de in het administratief dossier opgenomen nota's "evaluatie artikel 74/13", waarvan verzoekers in hun verzoekschrift aangeven dat zij er kennis van hebben kunnen nemen, blijkt trouwens dat verweer-

der op datum van het nemen van de bestreden beslissingen in dit verband nog een bijkomende beoordeling heeft gemaakt die aansluit bij de eerder reeds gemaakte beoordeling. In de nota opgesteld voor verzoeker kan worden gelezen als volgt:

“- Hoger belang van het kind: Betrokkene verblijft in België met zijn drie minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van alle minderjarige kinderen om bij de beide ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De jonge leeftijd van de kinderen zorgt er voor dat zij zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er zijn geen concrete elementen die aantonen dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden.

- Gezins- en familielevens: Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Betrokkene verklaarde dat zijn kinderen in België school lopen en dat het jongste kind in België naar de crèche gaat. Betrokkene legde verschillende schoolattesten voor. Het recht op onderwijs is echter niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf. Nergens blijkt dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen, in een bepaalde verdragsluitende staat, toe te staan. Ook strekt het recht op onderwijs er niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Evenmin, kan er uit het recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet worden verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijke voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV. [...]”

Er werd hierbij ook nog verwezen naar de negatief afgesloten procedure in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wat verzoekster betreft, is een gelijkaardige nota opgenomen.

Verzoekers betwisten dat hun kinderen op korte termijn de overgang zouden kunnen maken naar “een Arabisch-taalkundig onderwijs in een Iraaks schoolsysteem”, nu zij steeds school hebben gevolgd in het Frans. Hiermee geven verzoekers weliswaar aan niet akkoord te gaan met de eerdere vaststelling van het bestuur en de Raad in het kader van hun eerdere verblijfsprocedure dat dit wel mogelijk moet zijn, zonder deze evenwel te weerleggen.

Het enige werkelijk nieuwe element dat verzoekers in dit verband – plots – aanbrengen, is dat hun kinderen het Arabisch als taal en schrift nooit zouden hebben geleerd en “van begin af aan moeten leren beheersen”, hetgeen volgens hen maanden tot jaren zou duren. Zij stellen dat dit verhindert dat zij op korte termijn aansluiting kunnen vinden bij het Iraakse onderwijsstelsel, hetgeen vervolgens hun ontwikkeling zou schaden. Het is wel zeer opmerkelijk dat verzoekers dit pas in het kader van de thans voorliggende procedure voor het eerst naar voren brengen. Indien de kinderen daadwerkelijk niet vertrouwd zijn met het Arabisch als taal en schrift en zij hierdoor bij een terugkeer naar Irak niet op korte termijn aansluiting kunnen vinden bij het onderwijs in dit land, valt niet in te zien waarom verzoekers dit niet eerder reeds zouden hebben aangegeven in het kader van hun eerdere verblijfsaanvraag, waarin zij reeds argumenteerden om welke redenen het hoger belang van de kinderen een (tijdelijke) terugkeer van het gezin naar Irak verhinderde en waarbij zij reeds specifiek ingingen op de scholing van de kinderen. Zoals aangegeven, maakten zij er toen op geen enkele wijze melding van dat de kinderen niet vertrouwd waren met de Arabische taal en het Arabische alfabet en schrift. Zelfs in het kader van hun beroep bij de Raad tegen de beslissing tot onontvankelijkheid werd de thans ingeroepen argumentatie geenszins als dusdanig aangebracht, net zomin als in het kader van hun beroep tegen de eerder afgegeven – maar vernietigde – bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het thans aangevoerde. Het betoog van verzoekers kan niet volstaan om de eerdere vaststellingen van het bestuur en de Raad hieromtrent onderuit te halen.

Inzake de aangehaalde rechtspraak van de Raad wordt opgemerkt dat deze in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde heeft en verder niet blijkt dat het gelijkaardige gevallen betreft.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verweerder, vooraleer over te gaan tot de afgifte van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, het hoger belang van de kinderen in rekening heeft genomen, op basis van de door verzoekers zelf hieromtrent aangebrachte elementen. Verzoekers slagen er niet in om aannemelijk te maken dat welbepaalde concrete en voldoende aantoonbare en aannemelijke elementen hierbij ten onrechte buiten beschouwing zijn gelaten. Zij tonen ook niet aan dat gelet op de huidige coronapandemie een terugkeer van de kinderen naar Irak hun belangen noemenswaardig zou

miskennen. Aan de hand van hun uiteenzetting kan niet worden vastgesteld dat geen zorgvuldige, redelijke en evenwichtige beoordeling werd gemaakt in het licht van het hoger belang van de kinderen of dat werd nagelaten een voldoende en zeker gewicht te geven aan de belangen van de kinderen. In de voorliggende omstandigheden kan niet worden vastgesteld dat een terugkeer van het gezin naar het land van herkomst, minstens voor de duur van het zetten van de noodzakelijke stappen voor het verwerven van het verblijf vanuit dit land, in strijd is met het hoger belang van de betrokken kinderen. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat verweerder bij het treffen van de bestreden beslissingen het hoger belang van de kinderen heeft veronachtzaamd.

Concrete hinderpalen die het leiden van het gezinsleven in het land van herkomst verhinderen blijken niet. Verzoekers geven verder ook niet aan dat zij voor het overige nog familiale banden hebben in België of op het Schengengrondgebied die als dusdanig onder de bescherming kunnen vallen van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting geen schending aan van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven overeenkomstig artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoekers zich verder nog beroepen op een privéleven in België, wenst de Raad te benadrukken dat de bestreden beslissingen geen einde stellen aan enig bestaand recht op verblijf alhier. Er kan derhalve niet worden gesteld dat deze beslissingen een inmenging vormen in verzoekers' privéleven. Er dient te worden opgemerkt dat het EHRM reeds meermaals heeft aangegeven dat wanneer een vreemdeling in een dergelijke situatie een Staat confronteert met een privéleven als een voldongen feit ("*fait accompli*") er op deze Staat geen uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting rust om deze vreemdeling toe te laten zich te vestigen. Het EHRM oordeelt dat, in regel, vreemdelingen in deze situatie niet vermogen te verwachten dat hen enig verblijfsrecht zal worden toegestaan (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, Jeunesse/ Nederland).

Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als "*gevestigde vreemdelingen*", met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland).

In zaken zoals deze die thans voorligt, waarin niet enkel de bescherming van een privéleven aan de orde is, maar die tevens handelt over een immigratiekwestie, dienen andere gegevens in aanmerking te worden genomen. Het EHRM gaf al aan dat in zaken die ook immigratiekwesties betreffen de mate waarin een privéleven zou worden aangetast, de banden in de verdragsstaat, de vraag of er onoverbrugbare obstakels bestaan om een privéleven verder te zetten in het land van oorsprong van de vreemdeling en het bestaan van redenen die verband houden met de immigratiecontrole aan de orde zijn.

Ook belangrijk bij de te maken afweging is het antwoord op de vraag of een privéleven tot stand werd gebracht op het ogenblik dat de betrokken personen reeds wisten dat de verblijfsstatus dusdanig was dat het van meet af aan duidelijk was dat de mogelijkheid tot voortzetting van een gezins- of privéleven in een bepaalde staat precair was. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zal, indien dit het geval is, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Gelet op hun precaire verblijf in België, en het gegeven dat zij nooit zijn toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden, konden verzoekers er niet van onwetend zijn dat de verderzetting van het in dit land opgebouwde privéleven vanaf het begin precair was. Zoals aangegeven, kan in deze situatie enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven worden vastgesteld.

Concreet wijzen verzoekers erop dat zij intussen 3,5 jaar in België verblijven en zij hier zijn geïntegreerd, de kinderen hier school lopen en zij hier hun vrienden, activiteiten en hobby's hebben. Verzoekers stellen hier onder meer taallessen te hebben gevolgd en hier te hebben gewerkt.

In zoverre verzoekers andermaal wijzen op het hoger belang en de scholing van hun kinderen wordt verwezen naar de voorgaande bespreking hieromtrent.

De Raad merkt op dat verweerder in zijn beslissing tot onontvankelijkheid reeds heeft geoordeeld dat de door verzoekers aangehaalde elementen van integratie of een privéleven in België niet verhinderen dat zij kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, minstens tijdelijk in afwachting van het antwoord op een vanuit dit land ingediende verblijfsaanvraag. Er valt andermaal niet in te zien wat het nut was van een herhaling van de motieven in dit verband in de bestreden beslissingen. Verzoekers geven niet aan dat in dit verband thans wezenlijk nieuwe elementen spelen die het bestuur tot een andere beoordeling hadden kunnen of moeten brengen. Het herhalen van de elementen van hun integratie in België maakt nog niet dat in dit verband een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke beoordeling heeft plaatsgevonden. De Raad ziet geen ernstige hinderpalen voor een verderzetting van het privéleven in het land van herkomst.

In de voorliggende omstandigheden tonen verzoekers niet aan dat de verplichting om in uitvoering van de bestreden beslissingen minstens tijdelijk terug te keren naar hun herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, hun privé- en/of gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekers en hun kinderen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.7. Nu artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

2.8. Verzoekers beroepen zich nog op een schending van artikel 22bis van de Grondwet en van artikel 24 van het Handvest. Zij brengen in dit verband dezelfde uiteenzetting betreffende het hoger belang van hun kinderen naar voor als in hun uiteenzetting over artikel 8 van het EVRM. Op dit punt kan dan ook worden volstaan met een verwijzing naar de voorgaande bespreking hieromtrent, om te besluiten dat verzoekers niet aannemelijk maken dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissingen de rechten van de betrokken minderjarige kinderen zoals vervat in deze wettelijke bepalingen, of hun hoger belang, heeft miskend.

2.9. Een miskenning van artikel 52 van het Handvest als dusdanig valt verder niet af te leiden uit de uiteenzetting van het middel.

2.10. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In zoverre verzoekers met hun betoog ook zouden menen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kunnen zij evenmin worden gevolgd. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling, maar houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cf. RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591).

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt ook geenszins dat het privéleven een element is waarmee in het kader van deze bepaling rekening moet worden gehouden. Evenmin leest de Raad in dit artikel als dusdanig een verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie of de sociale, economische en/of sanitaire situatie van het land van herkomst.

Wat betreft het gezinsleven van verzoekers volstaat hier reeds de vaststelling dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten betrekking hebben op alle gezinsleden. Uit de afgifte van de bestreden beslissingen op dezelfde datum blijkt afdoende dat verweerder rekening heeft gehouden met het gezinsleven. Er doet zich immers geen scheiding voor tussen verzoekers daar zij allen verplicht zijn het Belgische en het Schengengrondgebied te verlaten waardoor de eenheid van het gezin is gewaarborgd.

Er werd daarnaast ook reeds vastgesteld dat het hoger belang van de kinderen wel degelijk in rekening is gebracht voor het nemen van de bestreden beslissingen.

Voor zover als nodig wijst de Raad nogmaals op de reeds aangehaalde nota's "evaluatie artikel 74/13" zoals deze voorhanden zijn in het administratief dossier, en waarvan verzoekers in hun verzoekschrift aangeven dat zij er kennis van hebben kunnen nemen. Deze nota's bevestigen andermaal dat het gezins- en familieleven en het hoger belang van de kinderen in rekening zijn gebracht.

Verzoekers geven verder nergens aan dat hun gezondheidstoestand een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen of een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staat. Uit niets blijkt dat een van de gezinsleden concrete gezondheidsproblemen heeft, die ten onrechte niet in rekening zijn gebracht. Deze vaststelling kan volstaan wat dit wetsartikel betreft. Voor zover verzoekers van mening zijn dat hun gezondheidstoestand alsnog in gevaar zou worden gebracht bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, wordt verwezen naar de verdere bespreking, waaruit volgt dat zulks niet concreet aannemelijk wordt gemaakt.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.11. In zoverre verzoekers nog de schending invoeren van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet dat handelt over het (al dan niet) toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, al dan niet in samenhang met de artikelen 7 en 8 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020, herhaalt de Raad in eerste instantie dat verzoekers niet aannemelijk maken dat – wat betreft het verbod op niet-essentiële reizen dat in België is ingegaan bij voormeld ministerieel besluit – een terugkeer naar het land van herkomst waarvan zij de nationaliteit hebben wordt beschouwd als een niet-essentiële reis en derhalve verboden is. Er blijkt niet dat de door België genomen maatregelen ter bestrijding van de verspreiding van COVID-19 op zich verhinderden dat de bestreden beslissingen werden genomen of verzoekers hieraan gevolg konden geven. In deze omstandigheden valt ook niet in te zien dat met de door België genomen maatregelen specifiek rekening diende te worden gehouden, of hieromtrent diende te worden gemotiveerd.

De maatregelen die worden genomen in het kader van de coronapandemie zijn tijdelijke maatregelen en hebben niet tot gevolg dat de bestreden beslissingen onwettig zijn, te meer nu verzoekers niet betwisten dat ze illegaal op het grondgebied verblijven. Er werd verder ook reeds vastgesteld dat bij het nemen van de bestreden beslissingen geenszins vaststond dat verzoekers hieraan onmogelijk tijdig gevolg konden geven en actueel geenszins blijkt dat zij in de onmogelijkheid zouden zijn om terug te reizen naar het land van herkomst. Verzoekers hebben geen actueel belang bij hun betoog dat de internationale luchthavens in Irak waren gesloten, nu de website waarnaar zij verwijzen leert dat dit sinds 1 augustus 2020 niet langer het geval is.

Verzoekers hadden, indien zij van mening waren dat zij omwille van de COVID-19-pandemie onmogelijk op korte termijn gevolg konden geven aan de bestreden bevelen, bovendien de mogelijkheid om met toepassing van artikel 74/14, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt: "*Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn*", een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek te vragen. Ook thans staat deze mogelijkheid voor hen nog open.

Verder brengen verzoekers geen concrete, op hun persoon betrokken, elementen naar voor die maken dat zij omwille de coronapandemie niet in redelijkheid gevolg kunnen geven aan de bestreden beslissingen, en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden of waaromtrent ten onrechte niet zou zijn gemotiveerd. Er kan worden aangenomen dat alle gezinsleden in goede gezondheid zijn, nergens blijkt alvast het tegendeel uit. Er blijkt niet dat een van de gezinsleden een risicoprofiel heeft. Evenmin brengen verzoekers concrete elementen naar voor dat in Irak, in het bijzonder in de regio van Irak vanwaar zij afkomstig zijn, de situatie op het vlak van COVID-19 niet onder controle is. Er blijkt ook niet dat verzoekers niet veilig kunnen terugreizen naar hun herkomstland. Zij kunnen hierbij alle voorzorgmaatregelen in acht nemen. In deze omstandigheden tonen verzoekers geenszins aan dat hun gezondheid, die van de bevolking van Irak of de wereldbevolking zoals zij aangeven door de bestreden beslissingen in gevaar zouden worden gebracht. Verzoekers kunnen – mogelijk zelfs moeten – voor de effectieve afreis een test ondergaan, om zich ervan te verzekeren dat zij bij hun afreis niet besmet zijn met het COVID-19 virus. In zoverre verzoekers erop wijzen dat ook in Irak "*drastische regels voor*

afzondering" van kracht zijn om de verdere verspreiding van het COVID 19-virus tegen te gaan, is dit nog niet van aard om aan te tonen dat een terugkeer niet mogelijk is.

Met hun uiteenzetting tonen verzoekers nog geen schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Zij hebben een termijn van dertig dagen gekregen om uitvoering te geven aan de genomen beslissingen, dit is de maximumtermijn voor vrijwillig vertrek die dit artikel voorziet. Zij hebben overeenkomstig deze wetsbepaling ook de mogelijkheid een verlenging van deze termijn te vragen, indien zij van mening zijn dat zij hun vertrek onmogelijk op korte termijn kunnen organiseren. Een miskennis van de door de Belgische wetgever opgelegde maatregelen ter bestrijding van het coronavirus COVID-19 blijkt evenmin.

2.12. Rekening houdende met wat voorafgaat, blijkt niet dat de bestreden beslissingen steunen op incorrecte feitelijke gegevens of dat deze op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze zijn tot stand gekomen. Verzoekers tonen met hun uiteenzetting geen manifeste beoordelingsfout en geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

2.13. Verzoekers beroepen zich nog op een miskennis van "*het rechtsbeginsel audi alteram partem, het hoorrecht, het recht van verdediging, die rechtsbeginselen zijn in het Europese en Belgische rechtsordes*". Zij geven meer bepaald aan dat zij ten onrechte niet in de mogelijkheid zijn gesteld om hun standpunt naar voor te brengen in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de artikelen 1 tot 4 en 7 van het Handvest. Zij stellen dat zij niet op de hoogte zijn gesteld van de beslissingen die zouden worden genomen en dus ook niet konden worden bijgestaan door een raadsman in het kader van de verwijderingsprocedure. Zij duiden verschillende elementen aan die zij stellen naar voor te hebben kunnen brengen en die volgens hen het beslissingsproces hadden kunnen beïnvloeden.

De hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007 nr. 167.887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 235 - 275).

Een voldoende belang bij de ingeroepen hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat verzoekers aannemelijk maken dat de eventuele miskennis hiervan het beslissingsproces heeft beïnvloed en dat de uitkomst anders had kunnen zijn indien de hoorplicht wel ten volle werd gerespecteerd.

In casu betwist verweerder niet dat de bestreden beslissingen bezwarende maatregelen zijn in het kader waarvan de hoorplicht geldt.

Het recht om te worden gehoord maakt in ieder geval ook integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van het Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De uitvaardiging van een terugkeerbesluit tegen een onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft wordt geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter

verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, pt. 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, pt. 50).

In dit verband heeft het Hof van Justitie ook duidelijk gesteld dat het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd tot doel heeft de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten betreffende onder meer de elementen vervat in artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, met name het beginsel van non-refoulement, het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand (HvJ 11 december 2014, C-249/13, punten 48-49). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van voormelde bepaling uit de richtlijn.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moet het recht om te worden gehoord worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, pt. 86 en HvJ 10 september 2013, C-383/13, pt. 32).

De Raad merkt echter tevens op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas leidt tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, pt. 38).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van de rechten van de verdediging tijdens een administratieve procedure die aanleiding geeft tot een bestuurlijke beslissing, een schending van die rechten oplevert. Voorts is niet elk verzuim om met name het recht om te worden gehoord te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13, pt. 39).

Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokken vreemdeling dienstige inlichtingen had kunnen aanvoeren die van die aard zijn dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13, pt. 40).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in een arrest van 5 november 2014 (C-166/13, Sophie Mukarubega, §§38-82) nog geoordeeld dat de betrokken vreemdeling niet specifiek nog moet worden gehoord over een terugkeerbesluit, wanneer dit volgt op een afwijzing van een verblijfsaanvraag waarin het illegale verblijf reeds is vastgesteld en binnen deze procedure het recht om te worden gehoord volledig is geëerbiedigd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt weliswaar niet dat verzoekers door het bestuur nog specifiek zijn gehoord in het kader van de terugkeerprocedure, maar dit betekent nog niet dat het hoorrecht in het geheel niet zou zijn gerespecteerd. Verzoekers hebben in het kader van de door hen gevoerde procedures tot het verkrijgen van internationale bescherming reeds alle redenen naar voor kunnen brengen die volgens hen maken dat hen internationale bescherming moest worden gegeven. Verder startten verzoekers ook reeds een procedure op om in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden. Deze procedure laat toe om vanuit illegaal verblijf een verblijfsmachtiging te vragen in België, maar enkel indien buitengewone omstandigheden worden aangetoond die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend, en niet bij de voor de verblijfplaats in het buitenland bevoegde Belgische vertegenwoordiging. In het kader van deze procedure hebben verzoekers reeds kunnen uiteenzetten wat de redenen zijn waarom zij niet kunnen terugkeren naar hun Irak, minstens voor de duur van het indienen van de aanvraag via de door de wetgever voorziene procedure. De vraag of er redenen zijn dat verzoekers zijn verhinderd om terug te keren naar hun land van herkomst, minstens tijdelijk, was in het kader van deze

procedure dus reeds aan de orde en verzoekers hebben hieromtrent in het kader van deze procedure alle volgens hen relevante argumenten reeds kunnen aanbrengen. Zij hebben ook daadwerkelijk van deze mogelijkheid gebruik gemaakt. Rekening houdende met het gegeven dat deze procedure tot 22 november 2019 hangende was bij het bestuur, waren zij tot deze datum in de mogelijkheid om in dit verband ook nog bijkomende of aanvullende elementen naar voor te brengen. Er mocht van hen ook worden verwacht dat zij, als zorgvuldig handelende verzoekers, bij het optreden van bijkomende omstandigheden die een (tijdelijke) terugkeer in de weg stonden, dit kenbaar zouden hebben gemaakt aan het bestuur. Op 22 november 2019 oordeelde verweerder dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden aannemelijk hadden gemaakt, ofwel dat er geen redenen voorlagen die aannemelijk maken dat het voor verzoekers momenteel bijzonder moeilijk zou zijn om terug te keren naar Irak om van daaruit de geëigende procedure op te starten. In het kader van deze eerdere verblijfsprocedure, maar bijvoorbeeld ook in het kader van de eerder opgestarte beroepsprocedure tegen eerdere – vernietigde – bevelen om het grondgebied te verlaten, waardoor verzoekers er trouwens ook niet geheel van onwetend konden zijn dat hen verwijderingsbeslissingen boven het hoofd hingen, genoten verzoekers trouwens de bijstand van een advocaat met ervaring in het vreemdelingenrecht.

In de voorliggende zaak blijkt dus niet, en verzoekers geven dit in wezen ook niet aan, dat zij in het bijzonder in het kader van hun aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet reeds naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar hebben kunnen maken over de onrechtmatigheid van hun verblijf en/of over de redenen die een terugkeer naar het herkomstland in de voorliggende omstandigheden verhinderen. De thans voorliggende bevelen om het grondgebied te verlaten houden zo ook enkel in dat verzoekers en hun kinderen in de huidige omstandigheden België dienen te verlaten, zonder dat dit hen verhindert dit land terug binnen te komen van zodra zij de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten hebben. Het onderzoek in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of verzoekers zijn verhinderd terug te keren naar hun land van herkomst voor het indienen van de verblijfsaanvraag verschilt niet wezenlijk van het onderzoek in het kader van de terugkeerprocedure of er redenen zijn dat in de voorliggende omstandigheden een terugkeer naar het land van herkomst niet is aangewezen.

In deze omstandigheden tonen verzoekers niet aan dat zij in hun situatie dienstig een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging kunnen invoeren.

Daarenboven kunnen verzoekers ook niet overtuigen dat zij, indien bijkomend gehoord in het kader van de terugkeerprocedure, nog bijkomende, concrete elementen hadden kunnen aanbrengen die het beslissingsproces hadden kunnen beïnvloeden.

Verzoekers brengen thans bijkomend nog naar voor dat hun kinderen het Arabisch als taal en schrift nooit zouden hebben geleerd en *“van begin af aan moeten leren beheersen”*, hetgeen volgens hen maanden tot jaren zal duren. Zij stellen dat dit verhindert dat zij op korte termijn aansluiting kunnen vinden bij het Iraakse onderwijssysteem en hierdoor hun ontwikkeling en verdere scholing zullen worden geschaad. Hieromtrent werd reeds geoordeeld dat het wel zeer opmerkelijk is dat verzoekers zulks pas in het kader van de thans voorliggende procedure voor het eerst naar voor brengen, waardoor de geloofwaardigheid van dit gestelde ernstig is ondermijnd. Dit betoog van verzoekers is op zichzelf nog niet van aard om de eerdere vaststellingen van het bestuur en de Raad hieromtrent onderuit te kunnen halen. Er blijkt niet dat dit het beslissingsproces had kunnen beïnvloeden.

Ook wat het privéleven in België en de algemene veiligheidssituatie in Irak – in het bijzonder in de provincie Basra – betreft, blijkt niet dat verzoekers wezenlijk nog bijkomende elementen hadden kunnen aanbrengen die niet reeds voorlagen bij en waren beoordeeld door het bestuur en die nog van invloed konden zijn op het beslissingsproces. Voor zover als nodig, wordt verwezen naar de eerdere bespreking hieromtrent.

Ten slotte tonen verzoekers ook niet aan dat zij, verband houdende met de huidige coronapandemie, concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken, gegevens hadden kunnen aanbrengen die van invloed konden zijn op het beslissingsproces. Hiervoor volstaat een verwijzing naar de eerdere bespreking van de door verzoekers in dit verband opgeworpen argumenten.

Een miskenning van het hoorrecht of de rechten van verdediging kan niet worden vastgesteld.

2.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt moet worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS